

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 9 augustus 1993 door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering "betreffende het toekennen van vergunningen, het vaststellen en het innen van retributies voor het privaatieve gebruik van het domein van de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken", heeft op 13 augustus 1993 het volgend advies gegeven :

VOORAFGAANDE OPMERKING.

Volgens artikel 84, tweede lid, dat bij de wet van 15 oktober 1991 is ingevoegd in de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moet de minister, wanneer hij vraagt dat het advies van de afdeling wetgeving binnen een termijn van ten hoogste drie dagen wordt gegeven, dat verzoek om spoedbehandeling met bijzondere redenen omkleden.

In casu wordt in de adviesaanvraag alleen het volgende gesteld :

"Gelet op de dringende noodzakelijkheid, had ik graag dat het advies zou worden verstrekt binnen de bij artikel 84 van de gecoördineerde wetten voorgeschreven termijn".

Hierdoor is uiteraard niet voldaan aan de door het voormelde wetsartikel voorgeschreven motiveringsverplichting.

*
* *

Gelet op de uiterst korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, dient de Raad van State zich te bepalen tot het maken van de volgende opmerkingen.

*
* *

.../...

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Luidens artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, kan het privaatief gebruik van het domein van onder meer de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken worden toegestaan met een vergunning, waarvan het verkrijgen onderworpen is aan het betalen van een retributie.

Artikel 41 van dat decreet machtigt de Vlaamse Executieve om de voorwaarden en de procedure inzake het toekennen van de in artikel 40 bedoelde vergunning evenals het bedrag en de wijze van inning van de retributie vast te stellen.

Het voor advies voorgelegde ontwerp-besluit strekt ertoe uitvoering te geven aan de voormelde bepalingen van het decreet van 18 december 1992.

2. Opdat de ontworpen regeling rechtsgrond kan vinden in de aangehaalde bepalingen van de artikelen 40 en 41 van het decreet van 18 december 1992, moeten, overeenkomstig de ondubbelzinnige bewoordingen van die bepalingen, de activiteiten en verrichtingen waarvoor het voorafgaand verkrijgen van een vergunning wordt opgelegd, een "privaatief gebruik" van domeingoederen impliceren en moeten de ingevoerde heffingen het karakter hebben van een "retributie".

.../...

Van "privatieve" ingebruikneming van domeingoederen kan slechts sprake zijn wanneer de vergunninghouder het recht heeft verkregen om een gedeelte van het openbaar domein - dat in de regel voor collectieve ingebruikneming bestemd is - blijvend en op een wijze die het recht van anderen uitsluit in gebruik te nemen (1).

Een heffing kan slechts worden aangemerkt als een "retributie" in de zin van artikel 113 van de Grondwet, als ze verschijnt als de geldelijke vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingplichtige individueel beschouwd. Die heffing moet dus een vergoeding van kosten zijn en die kosten moeten veroorzaakt zijn door een aan de individuele heffingplichtige bewezen dienst. Bovendien moet er een redelijke verhouding bestaan tussen, enerzijds, de waarde van de bewezen dienst en, anderzijds, de gevorderde retributie : bij gemis van een zodanige verhouding verliest de retributie haar vergoedend karakter en wordt zij van fiscale aard.

Een aantal bepalingen van het ontwerp blijken niet te kunnen worden ingepast in de bevoegdheid die de Gewestregering ontleent aan de aldus geëxpliciteerde artikelen 40 en 41 van het decreet van 18 december 1992, hetzij omdat de ontworpen bepalingen betrekking hebben op ingebruiknemingen die niet als "privatief" kunnen worden aangemerkt, hetzij

(1) Omdat precies het uitsluiten van het gebruiksrecht van anderen een essentieel kenmerk is van de privatieve ingebruikneming, kan dat privatief gebruik bij bepaling alleen betrekking hebben op het openbaar domein van de overheid en niet op haar privaat domein, dat immers niet voor collectief gebruik bestemd is.

omdat ze niet uitsluitend het "openbaar" domein betreffen, hetzij omdat ze heffingen invoeren die geen "retributief" karakter hebben.

2.1. Wat de miskennis van het begrip "privatief gebruik" betreft, geldt deze opmerking inzonderheid voor :

- artikel 4 waarin sprake is van het "privatieve gebruik als voet- en fietspad van de jaag- en voetpaden gelegen op het domeingoed" : er valt niet in te zien hoe een dergelijk gebruik van jaag- en voetpaden, het gebruiksrecht van derden blijvend kan uitsluiten;
- artikel 29, § 5, welke bepaling het aanbrengen van ramen, deuren en poorten in gevels of muren "op de grens van het openbaar domein of op minder dan 1,90 m afstand van die grens" aan een vergunning onderwerpt waarvoor in de bijlage bij het ontworpen besluit een retributie van "200 BEF/m² opening" wordt opgelegd : die verrichtingen impliceren niet eens een "ingebruikneming" in de gangbare betekenis van het woord, laat staan een "privatieve" ingebruikneming;
- de artikelen 32 en 33 juncto de bepalingen sub D van de bijlage, die het rijden en parkeren op dijken, jaagpaden en zeedijken aan vergunning en retributie onderwerpen : die activiteiten missen blijkbaar het "blijvend" karakter van een privatieve ingebruikneming;

.../...

- artikel 34 juncto de bepalingen sub E van de bijlage, die het gebruik van (ondergrondse) afvoerleidingen voor regen- en afvalwater aan vergunning en retributie onderwerpen : ook wat deze regeling betreft valt niet in te zien hoe het gebruik van die leidingen het gebruiksrecht van derden op het betrokken domeingood zou uitsluiten.

Er kan in dit verband ten slotte nog worden gewezen op de bepaling van artikel 38, § 1, eerste lid, luidens welke de houder van een vergunning voor de ingebruikneming van een kaaimuur of aanlegplaats "er zich niet (kan) tegen verzetten dat schepen van andere personen tijdelijk aanleggen aan de vergunde kaaimuur of aanlegplaats wanneer hij er zelf geen gebruik van maakt" : die bepaling komt erop neer dat het privaatieve gebruiksrecht van de vergunninghouder wordt afgezwakt.

2.2. Aan het vereiste dat de ontworpen regeling zich moet beperken tot ingebruiknemingen van het "openbaar" domein van het Gewest, voldoen niet :

- de bepaling van artikel 1, 2°, van het ontwerp luidens welke ook het "privaat onroerend goed eigendom van het Vlaamse Gewest" onder de toepassing van de ontworpen regeling valt;
- de bepalingen van de artikelen 3 en 6, § 2, die ook voor het privaatief gebruik (inzonderheid voor het oprichten van infrastructuur) "van een privaatgoed bezwaard (of

.../...

belast) met een erfdienstbaarheid van jaag- en voetpad" het voorafgaand verkrijgen van een vergunning voorschrijven : de omstandigheid dat op een onroerend goed dat eigendom is van een privé-persoon een erfdienstbaarheid tot algemeen nut wordt gevestigd, brengt immers geenszins mee dat het betrokken goed tot het openbaar domein gaat behoren en dat het de overheid zou toekomen het oprichten van infrastructuur op dat goed toe te staan.

2.3. Artikel 34, § 3, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat van de houder van een vergunning voor het gebruik van een afvoerleiding voor industrieel afvalwater een "schadeloosstelling" wordt geëist "wanneer aan de hand van controlemetingen ... vastgesteld wordt dat de lozingsnormen opgelegd in de milieuvergunning ... worden overschreden".

Hoewel, in het geval bedoeld in het 1° van die bepaling, de bedoelde schadeloosstelling wordt berekend aan de hand van het bedrag van de retributie verschuldigd voor het gebruik van de afvoerleiding, vormt die schadeloosstelling kennelijk geen retributie als bedoeld in artikel 40 van het decreet van 18 december 1992, maar heeft ze eerder het karakter van een administratieve geldboete die wordt opgelegd wegens overschrijding van de lozingsnormen.

Een soortgelijke opmerking moet worden gemaakt met betrekking tot de in artikel 38, § 1, zevende lid, opgenomen regeling krachtens welke aan de houder van een vergunning

.../...

voor het gebruik van een kaaimuur of aanlegplaats de betaling van een "participatie" wordt opgelegd wanneer hij niet voldoet aan de krachtens het vijfde lid van artikel 38, § 1, vastgestelde "tonnageverplichting". Ook die participatie is klaarblijkelijk geen retributie voor het privaatieve gebruik van de kaaimuur of aanlegplaats, maar integendeel een boete die wordt opgelegd omdat de frequentie of de omvang van dat gebruik te laag liggen.

3. Met betrekking tot een aantal andere bepalingen van het ontwerp moet worden opgemerkt dat ze eveneens, zij het om andere redenen dan die sub 2 vermeld, de bevoegdheid van de Gewestregering te buiten gaan.

3.1. Luidens artikel 9, § 6, van het ontwerp mag de vergunninghouder zich bij betwistingen in verband met de uitvoering van zijn vergunning niet beroepen op verborgen gebreken van het domeingoed, noch op onvoorziene omstandigheden of heirkracht.

Artikel 13 stelt de vergunninghouder verantwoordelijk voor alle verliezen, schade, ongevallen of nadelen die kunnen voortspruiten uit het gebruik van de vergunning en ontzegt hem in dat verband "alle verhaal tegenover het Vlaamse Gewest en de vergunningverlenende overheid".

Het komt de Vlaamse Regering niet toe eenzijdig dergelijke van de civielrechtelijke aansprakelijkheidsregeling afwijkende bepalingen vast te stellen.

.../...

3.2. Luidens artikel 23, § 9, heeft de vergunningverlenende overheid het recht materiële vergissingen in de voorwaarden van de vergunning of in de berekening van de retributies recht te zetten en heeft de vergunninghouder hiertegen "geen verhaal".

Artikel 26, § 6, derde lid, bepaalt dat de beslissing welke de bevoegde minister neemt in verband met de gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de in die paragraaf bedoelde forfaitaire schadeloosstelling "onherroepelijk is".

In zoverre met de aangehaalde bepalingen bedoeld wordt, niet alleen dat er tegen de bedoelde beslissingen geen georganiseerd administratief (niet-jurisdictioneel) beroep openstaat (1), maar ook dat de vergunninghouder de mogelijkheid ontzegd wordt om met betrekking tot die beslissingen voor de gewone of de administratieve rechter de bestaande rechtsmiddelen aan te wenden, gaan die bepalingen volkomen de bevoegdheid van de Gewestregering te buiten.

3.3. Luidens artikel 15 van het ontwerp "(is) de vergunninghouder ... ertoe gehouden alle belastingen, aanslagen en/of taksen van welke aard ook te betalen, die op het terrein dat hij in gebruik heeft, geheven worden met

(1) Voor een dergelijke bepaling kan de Gewestregering een voldoende rechtsgrond vinden in de bepaling van artikel 41 van het decreet van 18 december 1992 welke haar opdraagt "de voorwaarden en de procedure inzake het toekennen van de vergunning" vast te stellen.

inbegrip van de onroerende voorheffing die het gevolg is van de afgeleverde vergunning".

Met betrekking tot die bepaling moet vooreerst worden opgemerkt dat het terrein waarvan de vergunninghouder het gebruik heeft, per hypothese (1) tot het openbaar domein behoort en derhalve in de regel vrijstelling van belastingen en taksen geniet.

Vervolgens bieden de artikelen 40 en 41 van het decreet van 18 december 1992 geenszins de voldoende rechtsgrond voor de Gewestregering om, wat de aanwijzing van de belastingplichtige betreft, wijzigingen aan te brengen in de bedoelde fiscale regelingen, zelfs niet wanneer het zou gaan om belastingregelingen die het Gewest zou hebben vastgesteld op grond van zijn eigen fiscale bevoegdheid als bedoeld in artikel 110, § 2, van de Grondwet.

Dat de Gewestregering hoe dan ook die bevoegdheid mist ten aanzien van federale (en provinciale of gemeentelijke) belastingen, hoeft geen verder betoog (2).

Ook met betrekking tot de bepaling van artikel 22, § 3, van het ontwerp luidens welke "op het afleveren (lees :

(1) Zie opmerking 2.2. hiervoren.

(2) Zelfs wat de onroerende voorheffing betreft, die een "gewestelijke belasting" is in de zin van artikel 3 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, is het Gewest (lees : de decreetgever) alleen bevoegd om "de aanslagvoet en de vrijstellingen" te wijzigen (zie artikel 4, § 2, van die bijzondere wet).

afgeven) van een vergunning ... het zegelrecht verschuldigd (is) door de vergunninghouder", dient een analoge opmerking te worden gemaakt. Zelfs indien krachtens de geldende (federale) regeling dat zegelrecht verschuldigd is op de afgifte van de bedoelde vergunning, komt het niet de Gewestregering toe zulks te bevestigen.

3.4. De artikelen 30, tweede lid, 31, § 2, 40 en 41 van het ontwerp en de bepalingen van de bijlage sub C, sub D, § 2, 4º en 5º, sub H, §§ 5 en 6, en sub I en J, dragen het vaststellen van de in die bepalingen bedoelde retributies op aan "de vergunningverlenende overheid", dit is de dienst van de Vlaamse Regering die bevoegd is voor het beheer van de betrokken domeingoederen (zie artikel 1, 3º, van het ontwerp).

Die subdelegatie is strijdig met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 41 van het decreet van 18 december 1992 die - overigens in overeenstemming met de ter zake geldende grondwettelijke beginselen - de vaststelling van het bedrag van de retributie opdraagt aan de Vlaamse Regering.

Een analoge opmerking geldt voor de bepaling van artikel 27, 1º, van het ontwerp luidens welke de vergunningverlenende overheid het bedrag van de retributievrijstelling kan bepalen.

3.5. Luidens artikel 43 kan de Gewestregering de inning en de ontvangsten integraal toewijzen aan de door haar

.../...

aangestelde beheerder van de waterweg wat het eigen patrimonium van het Vlaamse Gewest betreft.

Die bepaling komt neer op een afwijking van het beginsel van de niet-affectatie van de ontvangsten dat is vastgesteld in artikel 3 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, welke wetten van overeenkomstige toepassing zijn op de Gemeenschappen en de Gewesten krachtens artikel 71, § 1, van de bijzondere financieringswet van 16 januari 1989.

Van dat beginsel kan alleen worden afgeweken door de oprichting, met toepassing van artikel 45 van de voornoemde gecoördineerde wetten, van een begrotingsfonds. Een dergelijk fonds moet evenwel worden opgericht bij organieke wet of decreet.

De Gewestregering mist derhalve hoe dan ook de bevoegdheid om een bepaling als die van artikel 43 van het ontwerp vast te stellen.

4. Luidens artikel 25 kan de vergunningverlenende overheid aan de afgifte van een vergunning het voorafgaand storten of stellen van een borgtocht verbinden. Zij stelt het bedrag van die borgtocht vast en bepaalt de modaliteiten van het stellen van de borgtocht.

Voor zover kan worden aangenomen dat de Gewestregering, in de bepaling van artikel 41 van het decreet welke haar opdraagt de voorwaarden en de procedure inzake

.../...

het toekennen van de vergunningen vast te stellen, de bevoegdheid vindt om het stellen van een borgtocht door de vergunningaanvrager op te leggen, moet zij in ieder geval zelf de essentiële regelen in verband met die borgstelling vaststellen. Zij kan het vaststellen van de hele regeling niet opdragen aan haar ambtenaren.

In de ontworpen bepaling moet derhalve op zijn minst worden gepreciseerd met betrekking tot welke vergunningen de borgstelling kan worden vereist en moeten meer nauwkeurige aanwijzingen worden gegeven in verband met het bedrag van de borgtocht en de wijze van borgstelling.

5. Een aantal bepalingen kunnen zonder bezwaar uit het ontwerp worden weggelaten, hetzij omdat ze zich ertoe beperken te verwijzen naar andere toepasselijke bepalingen zonder daaraan iets toe te voegen, hetzij omdat ze andere bepalingen van het ontwerp herhalen of parafraseren.

Dit geldt inzonderheid voor de artikelen 10, 17, 19 (cf. artikel 7) en 28, §§ 3 en 4 (cf. artikel 23, § 5, van het ontwerp en artikel 42 van het decreet).

6. Ook op het vlak van de wetgevingstechniek geeft het ontwerp aanleiding tot kritiek, zowel in verband met de vorm en de redactie van de ontworpen bepalingen als met de inhoudelijke structuur van de ontworpen regeling.

.../...

Binnen de hem toegemeten tijd kan de Raad van State daarop niet uitvoerig ingaan en moet hij zich ertoe bepalen erop te wijzen :

- dat de indeling van de ontworpen regeling in een deel I "Algemene bepalingen" en een deel II "Bijzondere bepalingen" weinig gelukkig is, in die zin dat het ontwerp nalaat expliciet het verband en de onderlinge verhouding tussen die delen aan te geven (in de artikelen van het ontwerp waarin de vergunnings- en retributieplicht worden gevestigd (respectievelijk artikel 3 en artikel 23) wordt niet eens expliciet bepaald dat die verplichtingen alleen gelden voor de in deel II omschreven ingebruiknemingen van het openbaar domein);
- dat het ontwerp werd ingedeeld in een buitenmatig aantal hoofdstukken, waarvan het merendeel slechts één enkel artikel bevat;
- dat, in strijd met de legistieke geplogenheden, in een aantal artikelen de paragrafen van opschriften worden voorzien (zie de artikelen 29, 34, 35, 36 en 38);
- dat niet alle bepalingen van inzonderheid deel II als normatieve bepalingen worden geredigeerd (zie bijvoorbeeld de paragrafen 1 tot 8 van artikel 39, die een loutere opsomming bevatten).

7. Ten slotte moet erop worden gewezen dat, in overeenstemming met de terminologie gehanteerd in onder meer

.../...

artikel 59quater van de Grondwet en de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur, in het opschrift, de aanhef en het dispositief van het ontworpen besluit telkens "Regering" moet worden geschreven in plaats van "Executieve".

8. Uit de vorenstaande opmerkingen volgt dat het ontwerp grondig zal moeten worden omgewerkt.

Het is onder het uitdrukkelijke voorbehoud van die omwerking dat hierna, in subsidiaire orde, nog volgende bijzondere opmerkingen bij de ontworpen bepalingen worden gemaakt.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Aanhef.

1. Het tweede, derde en vierde lid van de aanhef dienen te worden geschrapt.

2. De verwijzing, in het vijfde lid - dat het tweede lid wordt -, naar het akkoord van de minister bevoegd voor begroting moet worden aangevuld met de datum van dat akkoord, namelijk 14 juni 1993.

.../...

3. In een nieuw derde lid schrijve men :

"Gelet op het advies van de Raad van State".

Artikel 1.

1. Gelet op de definitie die in het 1° wordt gegeven van "het decreet", dienen in het 2° de woorden "van 18 december 1992" te worden geschrapt.

2. De begrippen "aanvrager", "vergunninghouder" en "toezichthoudende ambtenaar", die in de ontworpen regeling in hun gangbare betekenis worden gebruikt, behoeven geen nadere omschrijving. De bepalingen sub 4° tot 6° kunnen derhalve zonder bezwaar worden weggelaten.

3. In het 7° wordt het begrip "vaarweg type I; II; III en hoger" omschreven door een verwijzing naar "de tabel zoals vooropgesteld door de Europese Conferentie van de Ministers van Vervoer (CEMT)".

Aan de Raad van State is bevestigd dat die tabel niet in het Belgisch Staatsblad of in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen werd bekendgemaakt.

De verwijzing ernaar is dan ook niet dienstig ter verduidelijking van de in het ontwerp gehanteerde classificatie van de vaarwegen, tenzij de tabel in een bijlage bij het ontworpen besluit zou worden opgenomen.

.../...

Artikel 2.

In dit artikel wordt, met een verwijzing naar het koninklijk besluit van 5 oktober 1992 tot vaststelling van de lijst van de waterwegen en hun aanhorigheden overgedragen van de Staat aan het Vlaamse Gewest, het toepassingsgebied van het ontworpen besluit afgebakend.

Die bepaling zou kunnen worden geïntegreerd in de in artikel 1, 2°, opgenomen definitie van "domeingoed".

Met het oog op de verbetering van de toegankelijkheid van de ontworpen regeling, kan bovendien worden overwogen de bedoelde lijst van waterwegen in een bijlage bij het ontworpen besluit op te nemen.

Artikel 3.

1. Met betrekking tot dit artikel wordt verwezen naar de algemene opmerkingen 2.2. en 6.

2. Luidens de tweede volzin "geldt (de verplichting tot het verkrijgen van een voorafgaande vergunning) ook voor het uitbreiden, aanpassen, verbouwen of verplaatsen van het voorwerp (lees : van de installaties die het voorwerp zijn) van de verleende vergunning".

Die bepaling wordt herhaald in artikel 9, § 5, van het ontwerp. Ze kan derhalve hier beter worden weggelaten.

.../...

Artikel 9.

Men vervange in de tweede volzin van paragraaf 4 de woorden "verkeer op het jaagpad en de dijken" door "verkeer op het jaag- en voetpad en op de dijken".

Artikel 23.

Wat paragraaf 1 van dit artikel betreft wordt verwezen naar de algemene opmerking 6.

Luidens het eerste lid van paragraaf 3 bestaat de retributie uit een vast recht en een variabel recht "waarvan de minimum bedragen vastgesteld zijn in de bijlage tot (lees : bij) dit besluit".

Het tweede lid van paragraaf 3 belast de vergunningverlenende overheid met de vaststelling van het variabel recht voor iedere vergunning.

De Raad van State gaat ervan uit dat de aan de vergunningverlenende overheid opgedragen bevoegdheid beperkt is tot het berekenen van het variabel recht aan de hand van de in de bijlage vastgestelde bedragen en de concrete gegevens van iedere privaatieve ingebruikneming, dat die overheid met andere woorden ter zake over geen discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat bijgevolg in het eerste lid van paragraaf 3 ten onrechte sprake is van "minimum"-bedragen.

.../...

Artikel 27.

Men redigere de inleidende zin van dit artikel als volgt :

"Volgende activiteiten worden in de hierna bepaalde mate van de retributie vrijgesteld :".

Artikel 39.

Dit artikel behoort volledig te worden omgewerkt, bijvoorbeeld overeenkomstig het volgende schema :

"De hiernavolgende eenmalige of periodieke activiteiten zijn vergunningplichtig :

1° wijzigingen aan jaagpaden ...;

2° opstellen van blijvende constructies (niet : constructies), zoals transfocabines, magazijnen, terrassen en parkeerterreinen;

3° ...;

... .

Indien gelijktijdig een vergunning wordt aangevraagd voor meer dan een van de hiervoren opgesomde activiteiten, is het vast recht slechts eenmalig verschuldigd en worden de variabele rechten opgeteld".

.../...

Artikelen 42, 44 en 45.

Luidens artikel 45 zou het ontworpen besluit terugwerken tot 1 januari 1993.

Artikel 44 bepaalt dat "alle nog bestaande preciaire vergunningen" vervallen "een jaar na het verschijnen (lees : de bekendmaking) van onderhavig (lees : dit) besluit in het Belgisch Staatsblad".

In artikel 42 is sprake van "de vernieuwde vergunning waarin een bestaande vergunning wordt ingetrokken", welke vernieuwde vergunning meebrengt dat de invordering van de retributie verschuldigd voor de bestaande vergunning wordt stopgezet.

Die bepalingen doen, wat de overgang betreft van het voorheen geldende stelsel van vergunningen en retributies naar de nieuwe regeling, meer vragen rijzen dan ze oplossingen bieden. Zo is totaal onduidelijk of de bestaande vergunningen al dan niet nog gedurende een jaar blijven gelden (op grond van artikel 44 lijkt die vraag bevestigend te moeten worden beantwoord, maar de artikelen 42 en 45 lijken er eerder op te wijzen dat onmiddellijk nieuwe (regularisatie)vergunningen moeten worden aangevraagd en dat bij het verlenen daarvan de bestaande vergunningen moeten worden ingetrokken).

Het ontwerp zou met betrekking tot de overgang van de oude naar de nieuwe regeling moeten voorzien in een stel duidelijke en samenhangende bepalingen.

.../...

Wat artikel 45 betreft moet overigens worden opgemerkt dat het toekennen van terugwerkende kracht aan een regeling - voor zover die terugwerking materieel mogelijk is - slechts aanvaardbaar is indien specifieke omstandigheden daartoe nopen en dat inzonderheid bij belastende regelingen - zoals die van het ontwerp - in dit opzicht een nog grotere terughoudendheid geboden is, aangezien die terugwerking inderdaad de rechtszekerheid in het gedrang brengt en meer bepaald het vertrouwensbeginsel schendt.

Artikel 46.

Aangezien het hier om de uitvoeringsbepaling van het ontworpen besluit gaat, vermeldt men de bevoegde minister met de titel die hij overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 20 oktober 1992 draagt.

Men schrijft dus : "De Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden".

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	W. DEROOVER,	staatsraden,
	M. VAN DAMME,	
Mevrouw :	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS.

G. BAETEMAN.